

VE VĚTVÍCH YGGDRASILU
TEREZA KADEČKOVÁ

2023

GOLDEN DOG

VE VĚTVÍCH YGGDRASILU

Text © Tereza Kadečková, 2021

Ilustrace obálky © Michal Sirotek, 2022

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Martin Štefko

Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko

– Golden Dog v roce 2023

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88067-82-5 (PDF)

ISBN 978-80-88067-83-2 (ePub)

ISBN 978-80-88067-84-9 (MOBI)

„Když je něco špatně, ze všeho nejdřív mě napadne, že za to může Loki. Ušetří mi to spoustu času.“

Neil Gaiman, Severská mytologie

Cestu už nemohly najít ani reflektory auta. Betonovou silnici nejdřív nahradila vyjetá lesní cesta a po kilometru i tu pohltila tráva a rašící stromky. Taxík kodrcal dopředu šnečím tempem a pod koly praskaly větve. Do podvozku občas narazil kámen a Agáta pokaždé málem vyletěla z kůže. Neměla tyhle trasy ráda. Stará oktávka držela pohromadě jen silou vůle a s každým drcnutím hrozilo, že se rozsype. Jestli tu píchne, zapadne do bláta nebo auto úplně odrovná a už se odsud nikdy nedostane. Ztracená v lese, kilometry od civilizace, musela by jít pěšky a z neznáma by se nevymotala až do noci.

„Seš si jistej, že je to tudy?“ zeptala se znovu.

Jindra na sedadle spolujezdce sebou škulbl, jako by ho její hlas vytrhl z hlubokého spánku, i když jeho hnědé oči stále zíraly dopředu. Agáta se ušklíbla. Dnes byl roztěkaný víc než obvykle. Do telefonu jí koktal, a než ho nabrala, naházel na chodník pět špačků cigaret. Zнала ho pár let, seznámili se v klubu ve městě. Agáta si tehdy snažila přivydělat a Jindra byl součást partičky, ke které se přifařila. Už tehdy ho zařadila mezi ty divné kamarády, které sice máte rádi, ale stačí vám vidět je jednou za rok nebo dva. Měl odstáté uši, mastné vlasy nalepené na čele, a když vyprávěl příběhy, vždycky to bral oklikou a všechny nudil k smrti. Na střední by ho nazvala trapákem, teď by řekla, že je zvláštní a nervózní kolem ženských.

„Jo, určitě. Hájovna musí být za rohem. Sváťa říkal, když jsem ho v sobotu potkal... Nebo v neděli? Asi v neděli, protože jsem šel do obchodu pro mlíko, protože–“

„Dost,“ zarazila ho Agáta. Věděla, co se stane, když Jindra začne vykládat. Nedostane se ke konci myšlenky, dokud nepopíše všechny detaily, které k ní vedly. „Určitě tam dojedeme.“

Křečovitě se usmál. Nikdy se nesmál tak, aby ukázal křivé zuby. Agáta s ním soucítila, taky ještě celkem nedávno neukazovala, co má v puse. Naštěstí teď už měla na zubaře, s novým korunkami se nemusela bát, že vyděsí všechny zákazníky.

Jindra bubnoval prsty o palubní desku. Znali se spolu moc dlouho na to, aby byl nervózní z ní, jen protože má prsa. Je mu trapně a určitě jen nechce přiznat, že je ztratil.

„Za tohle mi dlužíš pořádný dýško,“ pokusila se odlehčit situaci a zamžourala mezi stromy. Stmívalo se. Tohle taky neměla ráda – i za světla viděla mizerně, protože stále zapomínala brýle na nočním stolku. Když slunce zmizelo za stromy a stíny se prodloužily, začaly na ni hrát triky. V šeru se musela soustředit, nalepená na volant civěla pod kola, aby nezapadla do příkopu. Jednou se takhle vybourá a policajtům bude muset vysvětlovat, že není neschopná, jen slepá jako patrona.

„Neblbni, vezu se s tebou, protože jsi levná,“ ohradil se Jindra tónem, který ji málem urazil. Nechala to být.

„To je přátelská sleva, ještě chvíli budeme bloudit a ten taxametr zapnu. Fakt, kdo chodí pařit doprostřed lesa? Máš divný kámoše.“

„Říkal jsem ti, že Sváťa má strejdu myslivce. Nebo dědu? Možná to byl bratranec. Ale až tu hájovnu

uvidíš, tak se mi pěkně omluviš,“ usmál se Jindra, ale stále poklepával na desku v nepravidelném rytmu. Vyhlédl z okýnka. „Zastav,“ řekl po chvíli.

„Ztratil jsi nás, že jo?“

„Prostě zastav.“

Agáta sešlápla brzdu. Uprostřed lesa a s Jindrou. Fakt super. Co teď? Zůstanou tu trčet? Nemá se ani pořádně kde otočit, za pár minut neuvidí na krok. Březnové noci jsou chladné, ale nemůže nechat motor jet až do rána. Baterka to neutáhne. A do toho se mezi stromy určitě skrývá nějaký sériový vrah. Hororové scénáře se jí promítaly v hlavě. Neděsily ji, jen by jí hrozně zneprjemnily noc. Kruci, to aby rozdělala...

* * *

... táborák Lokiho příjemně hřál na holé kůži. Oblečení se sušilo vedle něj na skalce a bůh lsti s úsměvem obíral poslední pečené stehno. Skrytý mezi stromy a skálami čas od času vzhlédl k nebi a uchechtl se. Nesledovaly ho žádné pátravé oči, po obloze nepřelétl ani ptáček. Zvířata jsou rozumná, když ucítí vůni pečeného masa, stáhnou se. Loki se usmíval. Zjizvené rty dávaly úsměvu zlověstný nádech, ale Loki se v tuhle chvíli cítil opravdu šťastný. Stromy kolem něj šuměly a jemu zněly, jako by slavily s ním.

Protože on, Loki, bůh lží, přetvářky a zábavy, on stvořil ten nejlepší fór. Vtip ještě větší, než když tehdy oblékl Thóra do svatebních šatů. Tentokrát se překonal a u každého uchechtnutí hrozilo, že se zlomí v pase v hysterickém smíchu.

Dokonalé.

A k tomu všemu porazil osud!

Olízl si omastek z prstů a odhodil kostičku na hromádku ostatků a černého peří. Trčely z ní pařáty a dva zobáky. Lokiho žaludek při tom pohledu zakručel a stáhl se. Ani svačinka ze dvou havranů ho neuklidnila. Maso teď plavalo v rozbouřeném oceánu uprostřed jeho břicha. Loki si ukousl velké sousto, ale nehodlal ho teď vrátit. Pořádně se napil.

Zabublalo mu v břiše a žába ho páčila, jak se žaludeční šťávy pokusily neúspěšně vyšplhat do jeho krku.

„Nikam,“ poručil s rukou na pupku. Postavil se a udělal pár nejistých kroků kolem ohniště. Kůži už měl suchou, rusé dlouhé vlasy ještě vlhké. Když prchal musel se přebrodit řekou. Neodvážil se proměnit v rybu, protože netušil, co by na to řeklo jeho zažívání. Na podobná dobrodružství nebyl stavěný, ale jednou se obětoval smyslu pro humor, tak musel přežít i nepřijemné cestování.

I přes pečené maso a pivo pořád cítil pachutí vzadu na jazyku. Jako by spolkl ještě živého a mrskajícího se slimáka. Zaklesl se mu v krku a pak pomalu klouzal dolů a s každým douškem piva nebo kouskem masa putoval níž a níž, než se mu zakousl do žaludku.

Loki se předklonil v křeči a zasyčel přes zaťaté zuby. Nesnášel bolest, ale prohru ještě víc. Prodýchal se, měl ještě zkušenosti z doby, kdy na Midgardu rodil jedno dítě za druhým. Bolest pomalu odezněla. Doufal, že napořád. Za chvíli se bude muset dát na cestu, dědek tohle nenechá jen tak.

Když se oblékal, uslyšel šustnutí listí a vlčí vrčení.

„Loki!“ Šedivý muž s páskou přes oko se k němu blížil mílovými kroky.

Loki mu hravě zamával a dal se na útěk.

* * *

Teď na palubní desku ťukala Agáta. Jindra vylezl z auta, aby se rozhlédl, ale místo toho chodil tam a zpátky mezi dvěma borovicemi a něco si mumlal. Vždycky se na chvíli objevil v reflektoru auta, zmizel do tmy a znovu se objevil na cestě zpátky. V téhle tmě nemohl nic vidět, takže Agáta hádala, že se snaží přijít na způsob, jak se jí omluvit a úplně se u toho neztrapnit.

Neměla ho poslouchat. Celou dobu se chová divně a pak je dostane doprostřed ničeho. Agáta naposledy otráveně přepnula písničku na mobilu, a když ji ani ta neuspokojila, vytrhla si sluchátka a vystoupila.

„Vykašli se na to, vezmu tě zpátky do města,“ houkla na Jindru.

Zastavil se v půl otočce u borovice vpravo, ale na Agátu se nepodíval.

„Jindro, já se nezlobím, fakt. Najdu nějaký místo, kde se otočím bez toho, abych píchla a vrátíme se.“

Došla před auto a zarazila se. Jindra k ní otočil tvář a něco v jeho výrazu ji vylekalo. V záři reflektoru byl nepřirozeně bledý, stažený v křeči. Jeho postoj se k němu vůbec nehodil, proplétal prsty a působil jako páťák, kterého načapali kouřit na záchodě. Od krku dolů to byl Jindra, od krku nahoru by přešla na druhý chodník, kdyby ho v noci potkala.

„Já ti chci něco říct...“ začal a stíny mu přelétly po tváři.

„Můžeš mi to říct v autě na cestě domů.“

„Prosím, nepřerušuj mě,“ požádal, oči stále zapáchnuté do tmy mezi stromy. Nepřerušovat Jindru mohlo taky znamenat stát tu dvě hodiny, ale Agáta mu unaveně pokynula, tak pokračoval. „Agáto, já jsem dlouho přemýšlel a říkal jsem si, že

bude nejlepší, když to udělám, než abych na to jen myslel. Protože jsem viděl, jak Sváta—“

„K věci, Jindro.“

„Říkal jsem, ať mě nepřerušuješ!“ štěkl podrážděně. Odpovědělo mu zapískání našťvané sojky. Zavrtěl hlavou. „Prostě si myslím, že jsi krásná. Fakt. A zamiloval jsem se do tebe už v tom klubu, ale... to už je dávno a... prostě jsem ti to chtěl říct v soukromí a tak.“

Agáta nevěděla, jestli se smát, nebo rozčílit. „Tys mě vytáhl doprostřed lesa, abys mi vyznal lásku?“

„Jo. Budu se o tebe starat a udělám pro tebe všechno. Budeš si žít jako královna a budu tě respektovat a milovat. Agáto, jsi to jediný, co v životě potřebuju, já klidně přestanu i kouřit.“

Agáta si promnula kořen nosu a zasmála se. „Jindro, nebuď pitomec. Vždyť víš, že mě chlapi nezajímaj.“

„Já to změním!“

„Zapomeň na to,“ zavrčela. „Zalez do auta, jedeme zpátky.“

Jindrový rysy změkly. Zklamaně sáhl do bundy.

„Hej... neblbni.“ Agáta udělala krok zpátky a srdce jí poskočilo. Namířil na ni starou pistolí. Takovou, jakou by se její prapraděda chlubil, že s ní střílel nácky. Jindrova ruka se třásla, ohryzek se mu zvedal a v očích měl slzy. „Chlape, neblázni. Přece mě nezastřelíš, kdo by tě vezl domů?“ zavtipkovala, aby odlehčila situaci, ale ruce měla zvednuté v uklidňujícím gestu. Stihla by utéct? Naskočit do auta, šlápnout na to a vycouvat, než se Jindra vzpamatuje? Možná, ale nohy ji neposlouchaly, zakořenily a staly se součástí lesa.

„J-já,“ zakoktal Jindra.

„Poslouchám,“ ujistila ho Agáta. Zdrhej! křičela na sebe v duchu. Teď máš šanci, on to neudělá, běž!

Ale co když ji fakt zastřelí?

To budeš řešit potom! Prostě jdi!

Nepohnula se.

„J-já bez tebe nemůžu žít,“ vykládal Jindra překotně. „Ale... ale vůbec tě nezajímám! Pomáhal jsem ti, nechal se vozit i když mám kolo. Zasloužím si šanci, ale ty se na mě nepodíváš, pořád táhneš jen za jinýma a lžeš. Kdyby tě nezajímali chlapi, tak s nima nespíš. Určitě nepotkala toho pravýho, já ti to dokážu. Fakt.“

„Jindro, vždyť víš—“

Ukázal jí pistolí pod nohy. „Svlíkni se!“ poručil.

V Agátě by se krve nedořezal. Nadechla se, studený vzduch jí zašimral v krku, ale držel ji v realitě. Nezpanikaří. Hlaveň ji děsila, jediná kulka jí z mozku nadělá paseku a tady uprostřed ničeho její tělo nikdy nenajdou. Kdysi šla do lesa houbařit a při sbírání jí do nosu uhodil silný zápach smrti. Mezi hříbky ležely ještě hnijící ostatky srnky a Agáta na ten smrad dodnes nezapomněla. I ona tu obroste mechem a možná si ji jednou odnesou domů houbaři jako bedlu. To nesmí dopustit. Jak má ale Jindru uklidnit? Ubrání se, když ji povalí na zem? Byl o hlavu vyšší a nejmíň o dvacet kilo těžší, a to už byla pořádná váha. Takhle proti němu neměla šanci, nedával jí na výběr. „Jindro, poslouchej. Pojedeme domů, udělám ti kafe. Tohle nechceš udělat.“

„Něco jsem řekl!“

Agáta udělala krok zpátky.

„Já tě zastřelím!“ varoval ji Jindra a chytil pistolí pevně do obou rukou. Přesto se hlavěň třásla a chvílemi Agátě mířila na hlavu, pak na hrudník, nakonec někam za rameno.

Nepokračovala, místo toho se mu zahleděla do očí. Těkal jimi ze strany na stranu, třásl se jako osika, na čele se mu perlil pot. Agáta možná byla malá a se zadkem hodným řidičky, takže vypadala jako snadná a pomalá kořist, ale její pohled ho studil až na kost.

„Ř-řekl jsem-“

„Poslední možnost,“ oznámila mu tvrdě, sama překvapená, že se jí hlas netřese. „Jestli nenastoupíš, nechám tě tady.“

Jindra spustil ruku s pistolí. Místo toho k Agátě vyrazil rázným krokem, obočím staženým k sobě. Vypadal jako chtivé zvíře.

V lese zavyl vlk.

Jindra se vyplašeně zastavil a rozhlédl se.

Další vlk odpověděl, tak hlasitě, že musel být jen kousek odsud.

Křoví zašustilo. Praskla větvička. Třetí vytí za Jindrou. Ten vyjel a otočil se a namířil pistoli někam do ostružiní.

Les jako by potemněl. Ve stínech se mohlo pohybovat cokoli a v lesním tichu se vytí rozléhalo v ozvěně. Tráva se rozestoupila. Zlatě žhnoucí oči zazářily ve tmě. Vlk cenil zuby, z mordy mu kapaly sliny smíchané s krví.

„Ne!“ vykřikl Jindra.

Agáta se rozběhla k taxíku. Zabouchla za sebou a nastartovala.

Jindra střílel do tmy a nahlas ječel.

Agáta už couvala s plynem sešlápnutým na podlahu.

* * *

Loki ztrácel dech. Vlci mu byli v patách. Přeskakoval větve a kamení, slyšel za sebou bratrův hlas volající jeho jméno, ale ignoroval ho. Vždycky volali jeho

jméno, aby ho pak potrestali za to, že se zastavil. Dnes ne. Dnes uteče a ani Nenasyta a Žravost ho nedoženou.

„Loki, ty blázne!“ dolehl k němu Ódinův hlas.

Vlk ho dohnal a skočil po něm. Loki se přikrčil, tlapy mu sklouzly po rameni, ztratil balanc a vyválel se v listí.

Druhý vlk mu chňapl po krku.

Zuby cvakly naprázdno. Loki se instinktivně proměnil v mouchu a cítil, jak se mu stáhly útroby. Zakroužil nad svým šatstvem, uhnul se vlčímu chřtánu a zakličkoval mezi stromy.

„Neutečeš!“ zahřměl Ódin a máchl svou holí. Vlna energie do Lokiho narazila jako vzteklý kozel. Vykřikl, jak ho násilně vytrhla z magické proměny. Jako by mu neviditelné proudy chytily končetiny a trhly směrem ven. Z malé mouchy dospělým mužem během vteřiny. Nahý padl do bahna, bolavý, s nataženými svaly a křečemi v břiše. Málem se pozvracel, ale udržel v sobě vše včetně hlíny, kterou při pádu nechtěně nabral do úst.

Vzhlédl.

Starý muž se blížil a vlci už byli skoro u něj.

Ale on byl Loki. O krok napřed. „Pá,“ zazubil se na Všeotce a rozverně zamával.

Vypadalo to, že je v koncích. Nahý lhář ležící v bahně, jeho pronásledovatel ho již téměř dostihl. Ale Loki plánoval svůj útěk už týdný. Chodil po Ásgardu, pátral po magických průchodech do dalších světů, které za sebou nechal duhový most Bifrost. Takových, o kterých ani Ódin nevěděl.

Všeotec vůbec netušil, že Loki běžel přímo k jednomu takovému. Proskočí na druhou stranu, najde nějakého vyznavače a zabydlí se u něj. Nechá se uctívat a obskakovat, než se na Ásgardu vše uklidní.

Možná neplánoval, že bude prchat nahý a zablácený, ale to je jen drobný detail, který vyřeší později.

Natáhl ruku, napojil se na magii mostu a nechal se odnést. Slyšel za sebou hlas Ódina, křičící jeho jméno. Usmíval se. Vyhrál! Ukázal tomu starému parchantovi, že osud je pitomost!

Jak padal skrz světy, nadšení ho pohltilo. Smál se nahlas, hlavu měl lehkou a těšil se, jak se večer opije. Soustředil se, aby našel někoho, kdo by k němu vzhlížel a dával mu obětiny. Cesta ho neomylně vedla skrz prázdnotu a pohupovala jím, jak se směr měnil. Nový svět se mu blížil a Loki konečně stanul nohama na pevné půdě, zubící se a nepřemýšlející. Otočil se ke svému uctíváči, rozpráhl ruce a zvolal: „To jsem já! Loki!“

Srazil ho taxík.

***

„Do prdele!“

Agáta vyběhla před auto. Myslela, že srazila srnu, ale pohled na bledé lidské tělo zamazané blátem ji vyvedl z omylu.

„Do prdele!!“

Poklekla k muži. Ze spánku a úst mu tekla krev. Zatřásla s ním. Byl v bezvědomí, ale dýchal.

Vytáhla mobil a zaváhala. „No jasně, slepice, a až se tě zeptají, kde seš, odpovíš, že uprostřed lesa.“ A ještě s Jindřichem strílejícím někde za zády? To určitě.

Frustrovaně si povzdechla. Les už ztmavil natolik, že viděla sotva na krok. Nejradši by se co nejrychleji vrátila domů a na celý večer zapomněla, ale nemohla tady chlapa jen tak nechat.

„Tak pojď, vezmu tě do nemocnice.“ Chytila muže v podpaží a tehdy si uvědomila, že je nahý. Další úchyl, pomyslela si, ale pak si za tu myšlenku dala imaginární políček. Co o něm ví? Nic, jen to, že ho mohla zabít.

S vypětím sil ho dotáhla k autu a nasoukala na zadní sedadlo. Byl vysoký a hubený, přesto vážil snad metrák. Ve tmě se zdálo, jako by se jeho tvář stále měnila. Agáta se zamračila a naklonila se k němu.

Výstřely v lese ji znovu vyplašily. Stáhla se a zabouchla dveře.

„To je den,“ zafuněla a nastartovala.

Oktávka sebou na lesní cestě házela. Nezpomalovala, chtěla odsud být co nejrychleji pryč. Ještě pořád měla pocit, že jí situace nedochází. Měla být vystresovaná, nervózní a klepat se. Místo toho se ohlížela na muže s chladností chirurga. Žebra mu vystupovala, vlasy měl blondaté protkané červenou a oranžovou. Nebo naopak? Ve stínech se barva přelévávala. Tělo mu zdobila tetování a jizvy teď sotva rozeznatelné pod nánosy bahna.

Taxík poskočil.

Muž otevřel oči a posadil se, vytřeštěně zíral před sebe, jako by se probudil z noční můry. Musel být v šoku.

„Hlavně klid, беру tě do špitálu,“ oslovila ho.

„Ne, nemocnici n–“

Taxík poskočil.

Chlap se vyzvracel mezi sedadla. Agáta vyjekla, zavanul k ní smrad žaludečních šťáv a natráveného jídla. Jen letmo pohlédla na tu spoušť. Muž hrábl do zvratků. Ale Agáta si byla jistá, že viděla něco divného. Nebo ne? Proč by se jí jinak v šoku stáhlo hrdlo? Co to bylo?

Muž si to nacpal do krku, polkl a zkolaboval.

Agáta svírala volant tak křečovitě, až jí zbělely klouby. Nadechla se, ale žaludek se akorát ze smradu převrátil. Srolovala okýnko. Studený vzduch ji udeřil do tváře a probudil. Ne, ne, byla nervózní. Určitě neviděla, co si myslela. Zatřepala hlavou a zahнала ten obraz. Musí se soustředit na to, co se děje teď.

Nemocníci ne, řekl ten týpek. A jí to vyhovovalo. Kam ho ale odvézt?

Moc nad tím nepřemýšlela. Auto konečně vjelo na beton a přestalo sebou házet.

***

Budova stupňovitě rostla v architektonické hrůze, o které si za socialismu mysleli, že je skvělý nápad. Ještě lepší bylo postavit ji doprostřed ničeho, aby působila jako pěst na oko v jinak zeleném plochém prostředí. Od té doby sice kousek odsud vyrostl městský bazén a IT společnost, ale i tak se ručně lidé vyhýbali obloukem. Říkalo se jí Schody do nebe a všichni obyvatelé města ji nesnášeli. Už desítky let v ní nikdo nebydlel, okna byla vymlácená a zdi počmárané graffiti. Radnice už léta hrozila, že budovu strhne, ale jak říkala Věrka – ještě deset let se nic dít nebude, a to je pesimistka.

U vchodu kouřili dva bezdomovci, otrhaní a špinaví, v kabátech, které byly moc teplé na březnovou noc. Cigára svítila ve stínu Schodů jako světlušky.

„Ahoj Agáto,“ pozdravil ji jeden z nich, když vystoupila z oktávky. „Co ty tady?“

„Mírku, Vojto, píchnete mi?“

Nezeptali se, proč má nahého chlapa v taxíku. Jeden ho vzal pod rameny a druhý za nohy a vytáhli ho ven. Zrzek měl obličej od krve, ale vypadalo to, že

už přestala téct. Agáta si trochu oddychla, třeba ho přece jen nezabila.

Mezi obyvateli Schodů se drželo nepsané pravidlo, že se navzájem nemíchají do osobních záležitostí. Mohli sem kdykoliv přijít, vyspat se v jednom z bytů nebo na chodbě, a dokud neporušovali Věrčina pravidla, nikdo je neotravoval. Bývalý činžák teď sloužil každému, kdo se potřeboval na noc někde zašít. Smradlavých matrací tu bylo dost pro každého.

Za zvědavých pohledů bezdomovců na chodbě odnesli Mirek a Vojta zrzka k Věrce do bytu. Vybrala si ten nejhezčí ve Schodech – okno bylo ještě vcelku a netáhlo jím a jednu ze stěn garsonky zdobily nasprejované obrázky jahod. Položili neznámého muže na matraci.

„Díky, kluci. Hodte mi očkem po kočáru, ať tam nemám zase něco nasprejovanýho, jo?“ usmála se Agáta. „V kastlíku je ještě paklík cigaret.“

„Jasně, princezno.“

Věrka chlapa prohlížela. Od té doby, co ji Agáta viděla naposledy, hrozně zestárla. Kůže na obličejí jí povisla, kruhy pod očima ztmavly a už tehdy nehezké zuby nabraly ještě tmavší barvu. Ale pořád to byla ta rázná paní, takže přes zrzkovu chloubu jen ledabyly přehodila deku a teď mu promáčkávala žebra a zvedala víčka. Agáta si nedovolila ani špitnout. Když paní doktorka pracuje, nemontujete se jí do toho.

„Agáto, až přijde den, kdy nebudeš v nějakém průšvihy, tak já dostanu zpátky licenci,“ řekla Věrka konečně.

„Bude v pořádku?“ zeptala se Agáta.

„Je jen trochu pomačkaný a kousl se do jazyka,“ kývla Věrka. „Kde jsi ho nabrala?“

Agáta pokrčila rameny. „To je na dlouho.“

„Můžeš ho tu nechat. Oblečme ho a jak se probudí tak si může jít, kam chce.“

„Jsi skvělá, víš to?“ usmála se Agáta. Myslela to upřímně. Věrka ji nikdy nevyslychala, věřila jejímu úsudku. Mohly se jedna na druhou spolehnout. Hodně jí pomohla a Agáta jí za to byla vděčná. Nejvíc si vážila důvěry, kterou do ní doktorka vkládala.

„Dělám, co můžu.“ Věrka se s bolestivým úsměvem narovnala. Promnula si záda. Agáta ten pocit znala. Když dlouho spíte na tvrdé a studené zemi, záda vám to vrátí. Čím jste starší, tím bolestivěji.

„Měla bys přestat tahat tu tíhu,“ rýpla Agáta. Věrka ve Schodech udávala pravidla a o vše se starala. Prohlásila, že má vysokoškolský titul, a tak ví, co je pro ostatní nejlepší. Magistr Horáček protestoval, ale ona ho uzemnila tím, že je doktorka. A tak se stala velitelkou bandy bezdomovců, ale všichni pod její tyranii kvetli. Nikdo nezůstal o hladu nebo v zimě, o to se postarala. Ale taky nepustila dovnitř nikoho nalitého nebo zfetovaného. Přes všechnu špínu, oprýskané zdi a smrad, byly Schody bezpečné místo.

Agáta vytáhla z peněženky pár stovek.

„Ani na to nemysli, holka,“ varovala ji Věrka.

„Mlč,“ uzemnila ji. „Koukej si sehnat něco na sebe. A ne, že koupíš Mirkovi tuzemák.“

Věrka se usmála, ale starost v očích nezakryla. „Jsi v pořádku, Agáto?“

Agáta se zamyslela. Jindra, nahý cizinec, večerní honička bez výdělků a až vyleze ven, zjistí, že jí místní spratci počmárali auto. „Už jsem zažila horší dny,“ oplatila úsměv a nelhala. „Díky.“

„Drž se.“

Až doma si konečně oddychla. Uléhala do peřin s pocitem, že je vše v pořádku. Na epizodu v lese

VE VĚTVÍCH YGGDRASILU

a rusovlasého muže už skoro zapomněla. Měkká postel z ní vyhnala všechny starosti. Usnula s myšlenkou, že cizince už nikdy nepotká, tak proč si dělat vrásky?

Dvě řady jezdkyní na okřídlených koních shlížely z oblohy na budovu banky. Koně mávali mohutnými křídly a drželi se na místě, zatímco jejich majitelky pozorovaly situaci dole. Kolem vchodu stál policejní zátaras, lidi se za ním shromažďovali jako mravenci a zvědavě se natahovali, aby viděli, co se děje. Všichni stáli příliš daleko, i kdyby se vřava odehrála venku, nezahlédli by ani kapku krve.

Reginleif hladila svou klisnu po hřívě a dovolila si špetku naděje. Jen špetičku, protože léta ji naučila, že naděje umírá jako první.

„Dnes to vyjde,“ oslovila ji Mist vedle ní. Říkala to pokaždé. Možná tomu věřila, možná jen chtěla Reginleif povzbudit, ale mít někoho, kdo vás podrží, je vždycky hezký pocit. „Dneska konečně odvedeš práci valkýry a pak se opijeme.“

Reginleif neodpověděla, jen se mírně usmála. Už dávno ztratila optimismus, každým dnem klouzala z realismu k pesimismu. Mist vedle ní byla pravý opak – tmavovlasá, s ostrými rysy a pozitivní.

„Jsou to bezcitné mrchy,“ komentovala Mist. „Mluvila jsem o tom s nimi tisíckrát, ale nedají se obměkčit.“

Myslela druhou řadu valkýr naproti nim. Všechny hrdé a krásné, hovořily mezi sebou a ukazovaly k zemi. Občas se zahihňaly. Reginleif jim záviděla.

Záviděla i svým spolubojovnicím, protože se chovaly podobně. Špitaly, komentovaly lidičky dole a smály se při čekání na masakr. Taky by chtěla vybírat, koho odvede do Valhally, a užívat si tenhle posvátný okamžik.

„Už,“ zašeptala pro sebe.

Šestice ozbrojených lidí vběhla do budovy. Rozezněly se výstřely a křik. Skupina zlodějů shromážděných kolem serveru národní banky opětovala palbu zásahové jednotce. Kulky létaly vzduchem, scénu přikryl kouř ze slzného granátu.

Reginleif se nahnula, i když viděla přímo do nitra budovy, skrz zdi i kouř. Lidské výrobky nemohly schovat jasně svítící nitě života v každém človíčkovi dole. Chuchvalce zlatých nití namotané kolem srdce se pohybovaly po budově. Tři z nich zůstaly na místě a pomalu se rozplétaly jako kvetoucí květiny a bledly.

Dvě valkýry naproti pobídly koně a vjely do vřavy. Dvě nitě se přetrhly a zhasly.

Reginleif zatajila dech, když je viděla stoupat. Zářily jako slunce, vlasy kolem nich vlály skoro jako křídla. Vypadaly nádherně a nebesky, každý hrdina chce, aby pro něj sestoupila taková žena. Před každou seděl právě takový hrdina. Muž a žena, kteří statečně padli v boji.

Reginleif pobídla koně a otočila se k odchodu.

„Mrchy. Příště už se to podaří, uvidíš,“ pokusila se ji uklidnit Mist, ale marně. Tuhle větu slyšela tisíckrát. Nic to nezmění. Freyiny valkýry vyberou své válečníky jako první a Ódinovým nechají zbytky. Reginleif si ze zbytků nikdy nedokázala vybrat.

Nechala společnice za sebou. Oči ji pálily, ale nedovolila si plakat. Vše bylo, jak osud určil. Kdysi se Všeotce zeptala, jestli by mohla sloužit Freye. Chtěla

odvádět duše, starat se o ně v hale hrdinů, nalévat jim víno a medovinu. Hodovat, zpívat a milovat se. To ve službách Ódina nedokázala, když jí Freya kradla vybrané zpod ruky. Ale Ódin ji odmítl. Při té vzpomínce málem zavzlykala. Hrudník měla stažený a snažila se zklidnit dech. Držela emoce uvnitř.

„Měj trpělivost, valkýro. Jsi předurčena velkým věcem,“ řekl jí tehdy Ódin. Zopakoval to i poté, co jí Freya zakázala chodit do její hodovní síně Fólkvangru. A tak zůstala v jeho službách. Uběhla staletí a ona svému osudu nebyla ani o krok blíž. Nedokázala velké věci a nikdy nikoho neodvedla do Valhally. Předurčená, to sotva! Valkýra, která není schopná odvést svoji práci, je k ničemu!

Přilétla do Ásgardu, klisna přistála na duhovém mostě a pak už klidně kráčela směrem k pevnosti. Reginleif si pamatovala válku, když byl Ásgard ještě jen pár domů a dřevěná palisáda. Dnes tu stála ohromná pevnost s vysokou zdí a kolem ní rostla obydlí a farmy táhnoucí se až k blízkým kopcům. Ásgard už nebyl jen sídlo bohů, stalo se z něj kvetoucí město a přicházeli sem tvorové ze všech devíti světů.

Dojela až k Ódinově hale a seskočila z koně. Vidala ji každý den, ale stále jí imponovala. Ohromná budova, nad kterou poletoval orel a na jejíž střeše stál kozel a jelen. Teď spali, aby mohli večer poskytnout válečníkům medovinu. Služebné i valkýry je chodily dojit, aby měly dost pro všechny.

Valhallu zdobily štíty a zlato a vešly se do ní tisíce bojovníků. Rozkládala se, kam až oko dohlédlo, měla přes půl tisíce místností jen pro válečníky, nemluvě o bohatých komnatách pro Ódina a valkýry. Freyina hala Fólkvangr se jen třpytila, zatímco Valhalla svítila zlatem. Reginleif přesto věděla, že by se mezi

Freyinými cítila lépe. Nepotřebovala k životu slávu, přála si jen lásku.

Reginleif kráčela mezi štíty rozhodnutá uprosit Ódina. Padne na kolena, když bude muset. Bude žadonit a plakat každý den až do konce bytí, jen aby ji zařadil k Freye, aby mohla mezi prvními valkýrami vybírat padlé a konečně splnit svou povinnost a osud.

Rozrazila dvoukřídlé dveře. Vrznutí se vrátilo v ozvěně. Hala byla prázdná, válečníci spali po dlouhém boji a bujarém slavení.

„Všeotče!“

Rázně zamířila k Ódinově křeslu, ale její krok se změnil ze sebejistého na spěchající. Klapot podrážek se rozléhal ohromným prostorem. Doběhla ke schodům k vysokému trůnu, při pohledu na Ódina ztratila dech. Ležel napůl zhroucený na stolci. Jeho vlci Nenasyta a Žravost se rozvalovali na schodech, ale ani jeden nezvedl hlavu od kostí, které okusovali. Náčelník byl bledý, lapal po dechu a v tváři jako by zestárl o deset let.

„Co se stalo?“ vyjekla Reginleif a úplně zapomněla na svůj žal.

Ódin k ní zvedl zrak. Oko měl zastřené. „Loki...“ začal, ale víc říkat nemusel.

„Co ten zbabělec udělal tentokrát?“ zasyčela Reginleif. Snad každý v Ásgardu se někdy stal terčem Lokiho šprýmů. Lhář ale neznal hranice, jeho humor hraničil s tyraníí, kolikrát se jeho žert vymkl kontrole a lidé kvůli němu trpěli. Ódin vypadal hůř než tehdy, když Loki unesl Idunnu a ukradl jablka mládí. Bohové zestárlí, zešedivěli, dokonce i krásná Freya vypadala jako ošklivá stařena. „Byl to jen vtip!“ bránil se vždycky lhář, ale i Reginleif se svou svatou trpělivostí souhlasila, že mu Thór měl dávno rozbít lebku.

„Musíš ho najít,“ zasípal Ódin.

„Vydržte, Všeotče. Přivedu Idunnu a Thóra.“

„Ne!“ Chytil ji za paži. Jeho stisk neměl sílu, vytrhla by se mu snadno. Zůstala ale překvapeně stát. Ódinův ret se třásl, šklebil se v zoufalém úsměvu, jako by mu celá situace přišla legrační. „Sebral mi runy a zrak.“ Reginleif se otřásla. „Nikdo se to nesmí dozvědět, nebo Ásgard padne v troskách,“ zašeptal Ódin a konečně ji pustil. Možná ani sám nechtěl, ruka sjela z její paže a zůstala volně viset vedle trůnu.

Reginleif neváhala. „Kam utekl?“

Ódin se zakuckal.

„Naposledy jsem viděl lidskou ženu.“

***

Agátu celou noc pronásledovaly bizarní sny. Převalovala se z boku na bok a hodinu co hodinu se budila. Cítila se, jako by nezamhouřila oka, protože mozek jí jel na plné obrátky a nedokázal si odpočínout. Ukazoval jí obrazy lesa, Jindry, nahého cizince, divokou jízdu taxíkem a křupání větví. Občas se rozhodl je smíchat dohromady a pak vezla do Schodů nahého Jindru, cizinec vyl v křoví a smečka německých ovčáků v uniformách nesla v tlamách pistole a střílela do vzduchu.

Když zacinkalo nádobí v kuchyni, vytrhlo ji to ze snu, kde vládla smečce vlků a poslala je běžet za ujždějícím taxíkem. Ostré zuby cvakaly po kolech a taxík vydával zvuky jako lámající se stromy. Agáta zmateně zamžourala do stropu, než si mozek srovnal, že není v lese, ale doma, ve svém mrňavém dva plus jedna s výhledem do stromu na dvoře. Tady se můžu celý den užírat jako vlk samotář, napadlo ji posměšně.

Žiju sama, připomněl mozek.

Poplašeně se posadila. Strhla ze sebe peřinu a bosky po špičkách cupitala ke dveřím. Někdo se hýbal v kuchyni, posouval židle a cinkal nádobím. Vybavil se jí rusovlasý chlap ze včera. Představila si ho, jak s nahým zadkem leze do ledničky, žvýká její rohlík a chystá se ukrást jí každou cennost.

Nechala ho ve Schodech, to nebude on. Ale co když? Ať už jí do bytu vlezl kdokoliv, po včerejšku to nebude riskovat. Taky by to mohl být Jindra a zrovna hledá nůž, aby ji zapíchl.

Sáhla po mobilu a zaklela. V tom stresu ho včera nechala v autě! Zhluboka se nadechla. Ze skříně vytáhla deštník, při každém zvuku, který udělala, málem vyletěla z kůže. Nesmí na sebe upozornit, zloděj by sem určitě hned vpadnul a... Zatřásla hlavou a tiše otevřela. Nic jí neudělá, protože pozná, zač je toho ozbrojená Agáta!

Do kuchyně to bylo pár kroků, ale v hlavě si stihla přehrát všechny možné scénáře. Přiběhne k němu zezadu, praští ho deštníkem a... a pak ho praští dvířkami od skřínky! Nebo mu ukousne prst jako tehdy tomu týpkovi, který ji přepadl v noci u obchodáku. Po té rvačce si vysloužila první umělý zub, ale vyřídilka ji nepřešla. Možná se jí teď klepaly ruce a nejradši by utekla ven hlavními dveřmi, ale domů se jí nikdo lámat ne-

„Agáto!“

Vykřikla.

„Co tam vyvádíš, pojď si sednout. Vypadáš strašně, můžeš mi vysvětlit, co jsi dělala?“

„Co tu děláš, mamí?“ odsekla Agáta s rukou na srdci. Matka, perfektní jako vždycky a ve vínovém kostýmku ji sjela nesouhlasným pohledem.

